

Een kasteel in New York

JE hebt mensen die onwaarsachtig veel ideeën hebben en niet weten waar ze moeten beginnen. Wim T. Schippers is zo'n ideeënkunstenaar, van wie begin maart een 'best of'-tentoonstelling opengaat in het Centraal Museum van Utrecht. Je hebt ook mensen die maar één of twee ideeën per jaar voorbij zien komen. Zo'n kunstenaar is Giny Vos (1959). Haar invallen zijn schaars, maar even briljant als eenvoudig en uitvoerbaar. Zelfs haar *Kasteel voor Mike* moet ooit werkelijkheid worden.

Vos nam in 1985 afscheid van Rotterdam. Ze had namelijk werk te doen en dat wilde ze iedereen in haar geboortestad la-

ten weten. Zodra de TL van de drie Europoint-torens aan het Marconiplein werden ontstoken, verscheen het woord *WORK TO DO* levensgroot op het transparante gebouw. De ramen waaruit geen licht mocht schijnen, waren met dik, donker plastic afgeplakt. Iets soortgelijks wil Vos nu maken voor haar Amerikaanse vriend Mike, die dol is op kastelen. Wanneer in New York de lichten aanfloepen, moet er langs de hele skyline een helverlicht kasteel gaan schijnen. Via computermanipulatie is het feeërieke resultaat alvast te bewonderen in Vos' eerste galerie-tentoonstelling bij Oele aan de Lijnbaansgracht.

Naast een klein aantal eerdere werken – de spiegel waarop bij wijze van begroeting rode, digitale woorden langsrollen als 'love', 'kusjes' en 'it's a strange world, isn't it' – staat de installatie *The Things That Dreams Are Made Of*, die nog net op tijd is afgekomen. Gladde, zwarte beelden hangen als logge knuffels in een blankhouten boekenrek, met bureau en stoel ervoor. Op rechtopstaande dominostenen staan digitale letters, die onmerkbaar verspringen. Woorden doemen op, van buis, huis, muis en buik tot dans, dons, roos en rots, woorden waarvan de betekenis versmelt in een roes van klank. Inderdaad doet de ijle installatie denken aan het lodderige schemergebied tussen slapen en waken, waar de hersens onbestuurd hun gang gaan.